

L'ascensor social del senyor Castellà en caiguda lliure

written by Jaume Gras i Bartrolí | 17 de juliol de 2024

El senyor Antoni Castellà és un dels grans professionals de la política regional hereus de la collita del 78. És a tot arreu. És un polític del pinyol cristià convergent que sempre és on ha de ser. Allà on el criden i si no el criden, sovint també hi és. És un polític dels que anomenen versàtils. A Catalunya n'hi ha una pila d'aquests perfils que poden fluctuar hàbilment entre els diferents partits de l'empresa pública de la colla del porró. El seu paper sempre és molt lubricant. La política és molt vaporosa, ja ho sabem.

Aquests personatges són punts de trobada en si mateixos, de confluència,... d'entesa **-no em sortia la paraula-**, per desbrossar el camí quan sorgeix alguna complicació en la gestió de la complexitat de l'autonomia, que vol dir diferències de matís entre els socis. Són els lampistes que en el món socialista són encara més experimentats, tant que quan van observar durant el procés/aquelarre que hi havia alguna cosa en perill van fer el *saltironet* al republicanisme. Deu anys al sarró. Com deien els xicots de *Bricoheroes*, "Qui és el *loku*"?

Antoni Castellà ha de demostrar que a part de sortir a com més fotografies millor lluint la seva gran mata cranial, els té ben posats i si cal contestar amb fermesa *als trabucaires del Pirineu*, ho fa sense por. A l'extrema dreta de debò, la que parla en castellà, no li cal dir ni piu perquè fa com si no hi fos. Això del cordó és molt còmode, ja ho entenem. A Catalunya, només són visibles i poden parlar els bons.

Com no pot ser d'altra manera, els nostres abrandats autonomistes sempre tenen una resposta de plantilla que la fan servir com si encara estiguéssim als 70, quan algun

“impertinent” s’atreveix a dir coses que ningú gosa dir des del cenobi regional. On vas a parar!

Fa pocs dies la diputada per Girona la senyora Orriols va agafar la gloriosa línia R3 de la RENFE per assistir a la trobada general de representants electes a l’antic polvorí borbònic de la Ciutadella.

Baixar en tren des de les muntanyes fins al gran suburbi té molt de mèrit. No crec que el senyor Turull ho faci des de Parets del Vallès per anar a la feina. Deu fer una pila d’anys que no l’agafa, perquè si no estic convençut que hauria fet o hauria dit alguna cosa important.

A mi m’agrada que els diputats agafin el tren. Que els diputats viatgin en Rodalies ha de ser bo a la força perquè els ajuda a fugir del seu autisme de secta i a veure la seva estimada Catalunya sense filtres. Tal com és i no com la descriu el gran NO-DO regional, transversal, *multi tecnològic* i subvencionat.

Soc usuari de la línia 3 –la transpirinenca!– des de fa molts anys i des de la plaça Catalunya, on per accedir a l’andana hi ha l’ascensor públic més emporcat del país, fins a tocar del Pirineu que també està corcat, és un mostrari de desolació urbanística, social i cultural impressionant.

Una de les facetes que fa a la senyora Orriols seductora és que sempre parla de coses que corresponen a la realitat i no només a la voluntat o a l’interès del negociat. No fa servir el manual feliç dels *bons homes* autonomistes. El trajecte des de Barcelona a Granollers ens mostra la crua imatge d’un suburbi integral de llarg abast impropï d’Europa.

El panorama sociodemogràfic és el que és i, per dir-ho d’alguna manera, resulta intrigant i inquietant. Com ha pogut passar en tan poc temps això que estem vivint? Ara ja és un altre món com es va atrevir a dir la diputada. Una piulada que va alterar els senyors i les senyores Castellà, tan

benpensants. Tan tibats amb segons què i amb segons qui.

La resposta del democratacristià, ara a Junts, abans amb Duran i Lleida, és de manual i dona a entendre que en alguns temes com els relacionats amb la demografia importada, els autonomistes s'inspiren més en la religió que no pas en la política.

Com si encara estiguéssim a la resistència, dels anys de l'esperança i de l'inici de l'encanteri, el diputat lampista es va treure del calaixet cranial el manual conventual i va deixar escrit per a la posteritat el salm primer del catalanisme socialcristià per aplacar la irreverència de l'alcaldeessa.

“Un dels objectius del nacionalisme català és no preguntar d'on vens, oferint la llengua com a ascensor social per a tothom”.

He dit.

Temps era temps i es pot entendre que Jaume Sisa creés aquest himne hippie que el *wokisme* català més precoç i fleuma de seguida es va fer seu per estovar encara més la voluntat dels *bona fé*. El que no sembla tan oportú, és que una persona que és ministre en el Consell de la República **-ull!** i és diputat d'un partit que diu que ens vol lliures, encara se serveixi d'aquesta veta carrinclona innecessària com si res hagués passat i experimentat. El senyor Castellà encara no sap que a Catalunya gairebé 300.000 persones ens volen fosos i que hi ha un exèrcit de no votants que no ho fa per ningú perquè tota l'oferta espanyola els sembla massa progrè. La lletania no ha anat bé senyor Castellà, perquè no era altra cosa que un encanteri *fofo* més de la publicitat autonomista.

Està clar que tota aquesta solemnitat de missa de dotze que ens ha ofert la vida política regional i el comportament dels autonomistes ja no té ni valor simbòlic. És un museu com ho és un pessebre vivent.

També hauria pogut dir que “És català qui viu hi treballa...” com ho són els gairebé dos milions de vots del 155! Que bonic! Potser ho va pensar però ja no es va atrevir a expressar tanta abstrusitat.

El nacionalisme català al qual es refereix el senyor Castellà és regionalisme de patacada i sempre s’ha recolzat en aquestes lletanies voluntarioses, d’elevat valor moral, però d’escàs interès polític per a la catalanitat més enllà de la contenció. Cap. **A hores d’ara són paraules que fan riure o indignen** per què no tenen cap valor polític. L’experiència els hi ha sostret el seu pretès valor. És com si volgués arreglar la minorització dels catalans o la seva llibertat només amb *parenostres* i per *parenostres* ja ni ens queden capellans.

El que els indígenes esperàvem dels polítics amb qui confiàvem és que fessin política i no només es limitessin a passar el rosari i a repetir les benaurances com ho feien abans les nostres estimadíssimes i valentes padrines.

Tot aquest gran programa moral que el senyor Castellà predica en aquestes línies de recurs tan llepat ja no serveix per a res. **No ha servit mai per a res perquè ara ja tenim els resultats. Un suspens!** Heu dut els catalans a la minoria absoluta per cobdícia, ineptitud i mala fe. La llengua com ascensor social és la castellana per què és la llengua de poder i és la que parla la majoria de gent que viu a Catalunya per molt que els tramvies o els ferrocarrils de Sarrià ho facin amb la pròpia del país que **no és la que vàreu parlar a Madrid davant del poder. Quina gran lliçó ens vàreu donar!**

L’ascensor social com a metàfora és una altra broma de mal gust. El lingüístic ni el fan servir la meitat dels polítics de la Ciutadella. Ara va en sentit contrari. **L’ascensor cau com un coet cap a terra** i només pot oferir feines de serveis mal pagades, fer de drapaire metal·lúrgic, vendre roba falsificada o fer de representant d’herbes aromàtiques. O dormir al ras als carrers d’aquesta Barcelona tan acollidora.

Més de quatre mil, senyor Castellà. L'ascensor ofereix ara una habitació a Nou Barris per 400 euros al mes o un llit calent ves a saber a quin preu.

A quin món viu senyor Castellà?